

OSUDNÁ INJEKCIA ASTRAZENECA - AKTÍVNY SLOVENSKÝ ŠPORTOVEC ROMAN (53) KOMPLETNE OCHRNU. MESIACE V NEMOCNICI, DNES JE Z NEHO DOŽIVOTNÝ INVALID

- CZ24 News | 20. prosince 2021

SLOVENSKO: Zdravý a pohľadný chlap v najlepších rokoch, aktívny športovec - taký bol do apríla roku 2021 Roman Hudec (53) z Lietavskej Lúčky pri Žiline. Život mu radikálne zmenila jediná jedna dávka vakcíny - kompletne po nej ochrnul a skončil na ARO. Diagnóza: Guillain - Barrého syndróm. Toto je Romanov príbeh

Na plážovej fotografii z dovolenky je vidieť usmiateho svalnatého muža - IT- čkár Roman Hudec má po päťdesiatke, teší sa zo života, často hráva volejbal a denne prejde peši až dvanásť kilometrov. Na vlastnom zdraví mu záleží, aj kvôli tomu sa cigariet ani nedotkne. Počas „pandémie“ pracuje z domu a zo všetkého najviac mu chýbajú sociálne kontakty. Sedí doma na zadku rovnako, ako mnoho ďalších Slovákov. Covidu sa nebojí - celý život je zdravý, verí vlastnému imunitnému systému a tomu, že prípadnú chorobu ľahko prekoná. S partnerkou sa chystá na dovolenku a trochu so zdesením sleduje ľudí, ktorých po návrate z nej čaká povinná karanténa. Rád by sa jej vyhol. Osudovú chybu urobí v apríli tohto roka - necháva sa očkovať proti covidu, chorobe, z ktorej vôbec nemá strach. Chce sa len vyhnúť problémom. A ako to už v živote chodí - nakoniec sa mu to aj tak nepodarí.

Vakcína nerovná sa zdravie

„Nikdy v živote som nebol ani na péenke, v minulosti som mal len vyšší krvný tlak. V podstate som bol zdravý...až doteraz,“ začína svoje rozprávanie Roman Hudec. „Očkovaný som bol 8. apríla AstrouZenecou, v tom čase nebolo nič iné na výber.“

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Zaočkovali ho v žilinskej nemocnici - nikoho nezaujímal jeho anamnéza, jeho doterajší ani aktuálny zdravotný stav. „Akurát mi dali podpísať nejaký papier, zrejme informovaný súhlas, už si presne nepamätám. To bolo všetko. Pichli mi injekciu, povedali mi, aby som nejakých 20 - 30 minút počkal v čakárni. Potom som išiel domov,“ vraví Roman.

„Po očkovaní mi nebolo absolútne nič, nebolo mi dokonca vidno ani samotný vpich. Partnerku trošku bolela hlava a mala teplotu. Ešte som jej vravel : vidíš, ja som celý život zdravý a ani teraz mi nič nie je.“

Situácia sa rýchlo zhoršovala. O tri dni začali Romanovi trpnúť ruky a nohy, o ďalší deň aj spodná pera. **„V nedeľu som maľoval chodbu, začalo to byť horšie, ale domaľoval som ju. V pondelok som išiel k lekárovi s tým, že ma bolí chrbát a trpnu mi končatiny. Dal mi Flector, alebo nejaký podobný liek od bolesti. Nemohol vedieť čo mi je, nepovedal som mu, že som očkovaný. Bral som to tak, že som zaočkovaný a je to za mnou...že som z toho už vonku.“**

V noci začalo byť Romanovi fyzicky zle. Pri kráčaní necítil dotyk s podlahou, nedokázal rozoznať, či je studená, alebo teplá. Partnerka mu zavolala sanitku, Roman s prevozom do nemocnice nakoniec súhlasil. Nechal sa vraj „ukecať“. Našťastie.

V nemocnici strávil viac ako 100 dní - 60 z nich preležal na ARO

Do pekla a späť

„V nemocnici som už nemohol ani chodiť. Až tam som si to začal spájať a doktorke som

povedal, že som bol očkovaný. Našťastie som im to spomenul a oni mi na základe tejto informácie urobili nejaké vyšetrenia. Pichli mi aj injekciu do chrbta a odobrali vzorku z miechy, aby zistili, čo mi je.“ Potvrdil sa Guillain – Barrého syndróm – zápalové ochorenie nervového systému, často sprevádzané obrnou. Nie je výnimkou, že takto postihnutí pacienti skončia na umelej pľúcnej ventilácii – k zlyhaniu pľúc dochádza práve v dôsledku ochrnutia dýchacích svalov.

„Keď mi začalo byť zle a začalo sa mi zle dýchať, preložili ma z neurologického oddelenia na JIS-ku. Tam som už odpadával, tak ma previezli na ARO.“

Na anestéziologicko – resuscitačnom oddelení strávil Roman asi 60 dní, polovicu z toho v umelom spánku. Pripojený na pľúcnu ventiláciu, s výživovou sondou, zavedenou rovno do žalúdka. **„Keď som sa po zhruba tridsiatich dňoch prebral, mal som ešte nejaké halucinácie, zrejme z liekov. Ďalších tridsať dní som bol pri vedomí – ležal som a nevedel som pohnúť ani malíčkom, vôbec som sa nemohol hýbať. Nedokázal som hýbať ani očami – musel som čakať, kým mi niekto vojde do zorného poľa,“** popisuje Roman.

Po šesťdesiatich dňoch na ARO ho previezli na JIS-ku, kde strávil viac ako týždeň. Zvyšok času preležal na neurologickom oddelení. Dohromady bol hospitalizovaný viac ako sto dní.

Počas pobytu na ARO schudol 25 kilogramov. Výživu zabezpečila sonda, zavedená do žalúdka

Pomalý, pomalý návrat

Sanitka ho do nemocnice odviezla 20. apríla, domov sa vrátil 4. augusta. „**To som sa už vyslovene**

pýtal. S chodítkom som už vedel prejsť na záchod, takže som mohol ísť domov. Ešte v nemocnici mi dali odporúčanie, aby ma zobrali do Kováčovej na rehabilitáciu. Doma som zhruba mesiac čakal, kým sa tak stalo," opisuje Roman Hudec.

Vidiac stav, v ktorom prišiel, mu v Kováčovej rovno prideli invalidný vozík. **„Na chodítko som nemal silu. Kým by som prešiel z jednej procedúry na druhú, bol by som unavený a nevládal by som cvičiť. Prvé 2-3 týždne ma teda vozili na invalidnom vozíku, popri tom som skúšal cvičiť aj na izbe. Potom som už chodil len o barlách. Mal som smolu, pretože mi úplne, ale úplne odišli svaly. Nohy aj ruky som mal tenké, len kosť a koža. Musel som znovu nabráť svalovú hmotu, musel som cvičiť, cvičiť, cvičiť. Až kým sa mi nevrátila.“**

Z Kováčovej sa Roman vrátil 4. novembra. Chodiť už dokáže, ale... **„Nechodím ešte normálne, chodím ako bocian. Nefungujú mi členky, musím preto trochu viac dvíhať nohy v kolenách. Ruky mám tiež trochu strpnuté, ale písať a robiť na počítači už môžem. Moja práca v podstate spočíva v klepaní po klávesnici, viem sa takto uživiť. Keby som bol murár, alebo hocičo iné, mám smolu.“**

Život sa Romanovi zmenil. Výrazne. **„Predtým som dosť športoval, chodil som na volejbal, hrával som squash a teraz bohužiaľ...nič. Doma chodím bez bariel, keď ma trochu zakymáca, tak sa chytím steny. Dosť sa veci zmenili. Dosť.“** Pre to, aby sa uzdravil, robí všetko, čo môže a vládze - rehabilituje, cvičí, denne sa chodí kúpať do neďalekých Rajeckých Teplíc. Pláva a rozhýbava „neposlušné“ ruky a nohy. **„Celý život som bol optimista, tak stále dúfam, že je ešte čas na zlepšenie. V Kováčovej som stretol jedného pána, ktorý sa z tejto choroby dostával jedenásť rokov. Bol na tom horšie, ako som ja. Mám to ako svetielko nádeje do budúcnosti - že keď som sa dostal až sem a už chodím, tak sa dostanem do ešte lepšieho stavu. Nemyslím na to, že by to nevyšlo. Že už nebudem poriadne chodiť. Keď som ležal na ARO, schudol som 25 kilogramov. Mám 1,89 metra a vážil som 62 kíl. Už teraz mám 77, dostávam sa pomaličky naspäť. Ešte chcem pribrať aspoň desať ...“**

V rukách má dôkaz. Čo s ním?

Vážne zdravotné problémy Romana Hudeca spôsobilo očkovanie proti covidu - tak znie oficiálny verdikt lekárov. Závažné vedľajšie účinky nahlásil Štátnemu ústavu pre kontrolu liečiv (ŠÚKL) sám, neskôr sa mu podarilo zistiť, že tak počas jeho hospitalizácie urobila aj nemocnica. Jeho príbeh i ťažký stav, v ktorom sa ocitol, vystrašil najbližšiu rodinu i priateľov. **„Keď moje dve dcéry videli, čo sa mi stalo, tak sa nechceli dať očkovať. Jedna sa ale nakoniec predsa len dala, bola viac-menej donútená. Druhá očkovaná nie je. Partnerka išla na druhú dávku, lebo musí kvôli práci. Keďže nemala po prvej žiadnu reakciu, dúfala, že tá druhá prejde bez problémov. Našťastie aj prešla,”** hovorí Roman. **„Mám kamaráta, ktorý povedal, že sa zaočkovať nedá, keďže videl, čo sa stalo mne. Doteraz zaočkovaný nie je, bojí sa...”**

Kolko dôkazov treba, aby človeka presvedčili? Kolík z fronty na vakcíny utečú? A kolík budú riskovať? Podriaďiť sa, či vzdorovať? Byť, či (možno aj) nebyť? To je otázka.

Roman sa druhýkrát v živote učí chodiť

Odpovede...a jedno posolstvo

Ako sa musí cítiť človek, ktorý ochrnul po vakcíne, keď v telke pozerá očkovaciu lotériu? Čo si asi tak myslí o úplatkoch, ktoré za očkovanie ponúkajú seniorom? Ako vníma tvrdý nátlak na ľudí, ktorí sa očkovať nechcú? „**Myslím si, že očkovacia lotéria nebola správny krok. Radšej by mali odškodniť prípady, ktoré sa stali...ľudí, ktorí mali po očkovaní problémy. Keby tam vrazili peniaze, bolo by to účelnejšie, ako takto, keď ich doslova rozhadzujú. Alebo ich mali dať do zdravotníctva - bol som v Kováčovej a videl som, že tam tie investície naozaj chýbajú,**“ vraví

Roman Hudec. Riadením osudu sa z neho stal nechcený „rebel“ – názor na očkovanie z pochopiteľných dôvodov zmenil. Definitívne. **„Ja sa už očkovať nikdy nenechám, žiadnou vakcínou. Nie je to stopercentné. Myslím si, že aj tieto vakcíny mali prebehnúť trochu väčším testovaním, boli pichané ľuďom veľmi narýchlo. V žiadnom prípade by som nerobil nátlak na ľudí s tým, že sa musia dať zaočkovať. Malo by to byť dobrovoľné. Som kategoricky proti povinnému a násilnému očkovaniu. A očkovanie detí? V žiadnom prípade.“**

Ako sa jeho slová počúvajú tváram masívnej očkovacej propagandy? Všetkým, ktorí tvrdili, že vakcína je zdravie, sloboda, úsmev, kľúč a cesta? Zdravie? Sloboda? Cesta? Kľúč k čomu? Cesta kam? Do pekla a naspäť – ako tá Romanova? **„Predpokladám, že prípady ako som ja, sa budú množiť. A čo potom? Budeme národ invalidov? “** pýta sa Roman Hudec. Kto z „povolaných“ mu odpovie?! **„A ľuďom – tým by som rád odkázal jedno : nech zvážia očkovanie. Nech zvážia, že môžu prísť aj takéto riziká, že po očkovaní môžu mať trvalé následky. Keď sa ľudia budú musieť dať očkovať nasilu, dúfam, že sa budú búriť...“**

Na záver

Poprajme Romanovi Hudecovi pevné a stále zlepšujúce sa zdravie. On sám je optimista – a optimistom patrí svet. Poďakujme mu za jeho odvahu – ísť dnes s kožou na trh nedokáže hocikto. Systém chce držať „rebelov“ nakrátko. Pravda sa dnes nenosí. A práve preto – nech sa príbeh Romana Hudeca šíri ako vírus, rýchlejšie, než Delta s Omikronom dokopy. Nech spôsobí informačnú pandémiu. Nech je varovným prstom pre všetkých, ktorí zatiaľ váhajú a nech dodá odvahu tým, ktorí sa boja vyskočiť z vlaku. Všetci dobre vieme, kam ten vlak smeruje. Nech sa Romanov príbeh stane vidlami, hodenými do kopy hnoja vakcinačnej totality. Nech je veľkou výstrahou pre „mocných“, ktorí si už brúsia zuby a chystajú sa ľudí „znásilniť“. A nech sa tým „mocným“ po nociach sníva o Norimberských tribunáloch. Hra sa skončila.

Mali ste aj vy problémy po vakcinácii? Pošlite nám svoj príbeh.

AUTOR: Lucia Žatková

ZDROJ: Hlavnespravy.sk